

".....เราต้องหัด ให้โดยไม่มีเงื่อนไข
คิดไว้ก่อนเลยว่า ให้แล้วเป็นบุญ
อย่ารอผลตอบแทน
ลืมไปเลยว่าเราให้เขา
แต่ถ้าใครให้เรา.....ลืมไม่ได้ะลูก....."

ตอนที่ ๑๕

ผู้ให้ที่แท้จริง

"**ค**ความดี คนเรานี้ดีได้ ดินน้ำใจที่ให้แก่คนทั้งปวง
อภัย รู้แต่ให้ไปไม่หวง เจ็บทรวงห่วงใจให้รู้ทน
รู้จักสิ้นกล้า เลิศล้ำความเป็นยอดคน ชื่นชอบตบผล ร้อย
คนมีหนึ่งเท่านั้นเอ๋ย"

ชีวิตในวัยเด็กซึ่งครอบครัวมีฐานะยากจน พ่อแม่ช่วย
กันทำงาน ไม่มีเวลาอบรมสั่งสอนมากนัก ฉันอาศัยบทเพลง
อมตะข้างต้นเป็นครู สอนแนวทางแห่งการเป็นคนดี เท่าที่สติ
ปัญญาซึมซับได้ เพราะฉันต้องการเป็นคนดี เป็นคนแบบ
"หนึ่งในร้อย" จึงรักที่จะเป็นผู้ให้ เท่าที่จำความได้ บางครั้ง
ก็ถูกบ้างผิดบ้าง เพราะเป็นคนใจแต่มองโลกในแง่ดี แต่พิษพันธุ์
แห่งความเสียสละ ได้เจริญเติบโตขึ้นในหัวใจฉันอย่างเงียบๆ
และงดงาม

ถึงวันที่บุญวาสนาหนุนนำให้ได้มาพบกัลยาณมิตร ฉันได้ซึมซับรับทราบแนวความคิด และคุณงามความดีของท่าน และเรื่องสำคัญที่ประทับใจมากที่สุดเรื่องหนึ่งคือ ท่านเป็นผู้ให้ที่ยากหาใครเสมอเหมือนได้ ฉันได้เรียนรู้ว่า ความเข้าใจเรื่องการให้ของฉันแต่เดิมมา เป็นความรู้แค่ระดับอนุบาลหรือประถม ส่วนที่ฉันได้เรียนรู้จากท่านทำให้ฉันเข้าใจสาระของการให้ชัดเจนขึ้น ประหนึ่งว่าเป็นความรู้ระดับมหาวิทยาลัย กราบขอบพระคุณ "พระผู้ให้" ของลูก สำหรับต้นกล้าและเมล็ดพันธุ์แห่งจิตวิญญาณอันบริสุทธิ์ ที่มอบให้แก่ลูกสาวคนนี้

"ลูกสังเกตคุณะ คนที่จะให้คนอื่นได้ เป็นคนที่จิตใจเต็ม ไม่อยากได้อะไรของใคร คนแบบนี้พร้อมที่จะให้ ส่วนคนที่จิตใจยังพร่องอยู่ ยังอยากได้นอนอยากได้นี้ เขาจะให้ไม่เป็น มีแต่หาทางที่จะได้รับคือ Take อยู่เสมอ ลูกลองสำรวจจิตใจของลูกดูซิ ว่า ยังพร่องอยู่หรือเปล่า ถ้าใจลูกเต็มแล้ว จะมีแต่ Give ความคิดและปัญหาเรื่องคนโน้นคนนี้เบียดเบียนจะไม่มี เพราะเราไม่คิดจะ Take แล้วนะลูก" คุณพ่อเริ่มบทสนทนาโดยสอนให้ฉันหัดตั้งข้อสังเกต ไว้ตรวจสอบใจตัวเอง ว่าเต็มหรือยังพร่องอยู่ซึ่งฉันคิดว่าคนที่จะรู้สึกเต็มได้ ต้องเป็นคนที่มึชธรรมคือ สันโดษ

เพราะคนที่มั่งคั่งที่แท้จริง คือคนที่มีพอที่จะให้คนอื่นได้ หรือ คนที่พอใจในสิ่งที่ตัวเองมี และคนที่มั่งคั่งที่สุดคือคนที่ไม่ต้องการสิ่งใดเลยนั่นเอง

"บางคนลูกเห็นเขาทำใจไม่ได้ เมื่อให้คนอื่นแล้วไม่ได้ผลตอบแทน คิดวิตกกังวลจนเป็นทุกข์" ฉะนั้นถึงหลาย ๆ คน ที่รู้จัก

"เราต้องหัดให้โดยไม่มีเงื่อนไข คิดไว้ก่อนเลยว่าให้แล้ว เป็นบุญ อย่ารอผลตอบแทน ลืมไปเลยว่าเราให้เขา แต่ถ้าใครให้เรา ลืมไม่ได้นะลูก ต้องแสดงความกตัญญูให้ถึงที่สุด ส่วนที่เราให้คนอื่น เราอย่ายึดติดในบุญนั้น เช่นตอนพ่อให้ทุนนักศึกษา พ่อคิดอย่างนี้" ความคิดของคุณพ่อ สะท้อนจิตใจที่เต็มของท่าน ให้ฉันได้แนวทางของผู้ให้ ที่ไม่ต้องรอผลตอบแทน เพราะทุกสิ่งในโลกนี้ล้วนอยู่ภายใต้กฎไตรลักษณ์ หากเราตั้งความหวังไว้แล้ว ไม่เป็นดังหวัง จะมีเป็นเหตุให้เกิดอกุศลจิตหรือ การคิดอย่างคุณพ่อ จึงเป็นการคิดอย่างผู้มีปัญญา น้ำใจที่คุณพ่อมอบทุนการศึกษาให้นักศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้น ฉันทาบซึ่งดี เพราะฉันเรียบจบมาด้วยทุนเช่นนี้ส่วนหนึ่งเหมือนกัน ฉันทระหนักดีว่า สิ่งนี้มีค่าสำหรับสร้างชีวิตคนเพียงไร

"สิ่งที่เราจะให้คนอื่นต้องเป็นสิ่งที่ดีเสมอ ใช่ไหมคะคุณพ่อ" ฉันทราบว่าองค์ประกอบของการให้มี ๓ อย่าง คือผู้ให้ สิ่งที่จะ

ให้ และผู้รับคือองค์ประกอบสุดท้าย

"แน่นอนลูก ให้สิ่งที่ดี บุญก็กลับมาหาเรา ให้สิ่งไม่ดี วิกิภาคนี่ไม่ดีคือบาปจะย้อนกลับมา อย่างเช่น ปีใหม่ซื้อเหล้าให้เจ้านาย อย่างนี้ไม่ดี ซื้อลอตเตอรี่ให้อย่างนี้ก็ไม่ดี จริงไหมลูก เพราะทำให้เขาหลง เราต้องรับวิกิภาคนั้นนะ การให้ที่ดีช่วยสร้างมิตร การให้สิ่งไม่ดี เช่นไปด่าเขาเป็นการให้วจาไม่ดี ทะเลาะกับเขา เป็นการสร้างศัตรูได้" ตัวอย่างของคุณพ่อมองเห็นได้ทั่วไปในสังคม ผู้ให้มีสติปัญญาต่างกัน จึงยอมให้คุณค่าของที่ให้หรือสิ่งที่ให้แตกต่างกัน ของบางอย่างที่เขาคิดว่ามีคุณค่ามาก แท้จริงแล้วอาจมีคุณค่าน้อย หรือมีโทษด้วยซ้ำไป ด้วยความรู้เขาจึงให้สิ่งที่ไม่ดีกับผู้อื่นก็มีมาก ดังนั้นสติปัญญาจึงมีผลในการเลือกให้ ของแต่ละคนอย่างมาก

"ลูกอยากให้คุณพ่อยกตัวอย่างว่า ให้อย่างไรจึงจะมีคุณค่าและมีประโยชน์มากๆ ค่ะ" ฉันทามต่อ

"ที่ดีที่สุดคือให้โลกุตตรปัญญาสามารถเปลี่ยนมิจฉาทิฏฐิให้เป็นสัมมาทิฏฐิ อันนี้ดีเลิศ เช่นพระพุทธเจ้าให้อริยสมบัติแก่พระราชกุมาร แทนที่จะให้ราชสมบัติ กลับให้บวชจนได้เป็นพระอรหันต์ นี่เป็นตัวอย่างการให้ที่สูงที่สุด ที่ดีรองลงมาคือให้อภัย

เป็นทานบารมีชั้นสูง รองมาอีกคือให้วัตถุ บางทีอาจทำให้หลงวัตถุได้ ถ้าผู้รับไม่มีปัญญา แต่ถึงอย่างไรการให้วัตถุยังถือว่าเป็นทาน ซึ่งเราต้องปฏิบัติเพื่อกำจัดความตระหนี่ ความโลภ ความยึดติดในใจใจละลูก อย่างที่พ่อสอนลูก หรือความรู้ที่พ่อให้แก่ทุกคนคือโลกุตตรปัญญา เป็นการให้ที่อานิสงส์สูงส่งลูก" ฉันอธิษฐานจิตไว้เสมอว่าจะได้มีโอกาสให้ผู้อื่นบ้าง อย่างน้อยฉันหวังเสมอที่จะช่วยแบ่งเบาภาระของคุณพ่อบ้าง เพื่อทดแทนพระคุณท่านที่ได้ให้ชีวิตใหม่แก่ฉัน

"แล้วเราจะให้ใครดีล่ะคะ" บางครั้งเราต้องเลือกความเหมาะสมด้วย ไม่เช่นนั้นสิ่งที่เราปรารถนาดีอาจกลายเป็น "ส่วนเกิน" หรือ "ความน่ารำคาญ" สำหรับคนอื่นได้

"ให้คนที่เขาพร่อง คนที่เขาต้องการสิลูก คนที่เขาเต็มแล้วก็ไม่อย่างได้ อย่างพวกเทวดาทิ้งหลายที่หลงเพลินทิพย์สุขอยู่ ไม่อย่างได้อะไรของใคร พระนางจามเทวีท่านจึงมาขอให้พ่อทำประวัติของท่านเป็นการสร้างปัญญาบารมีนะลูก อย่าว่าแต่เทวดาเลย บางคนคิดว่าตัวเองมีแล้วเต็มแล้วจึงไม่ยอมรับจากใคร หากเราให้เขาจะเป็นการยึดเยียดได้ผลลบไป อย่างที่พ่อสอนลูกว่าธรรมะเป็นเรื่องของการแสวงหา ไม่ใช่การบังคับลูกจำได้ไหม" คุณพ่อทวนความจำที่ท่านเคยพร่ำสอน การที่เรา มีพรหมวิหารธรรม บางครั้งเราจะใช้แต่เมตตา กรุณาไม่ได้ บาง

สถานการณ์อุเบกขาก็จำเป็นมาก

"ให้พ่อแม่อานิสงส์สูงสุดใช่ไหมคะ คุณพ่อ" ฉันตั้งใจจะดูแล "ขุมทรัพย์แห่งบุญ" คือพ่อแม่ของฉันให้ดีที่สุด เพราะท่านทั้งสอง ได้เดินทางมาถึงบั้นปลายของชีวิตแล้ว เวลาทุกนาทีจึงมีค่าเหลือเกิน

"ใช่แล้วลูก เพราะท่านทั้งสองมีพระคุณดุจพระอรหันต์ของลูก สิ่งที่จะให้พ่อแม่ที่มีค่าที่สุดไม่ใช่อาหารเสริม ยาบำรุง หรือพาไปเที่ยว แต่คือการให้โลกุตตรปัญญาไงละ ลูกจำได้ไหม พระสารีบุตร ท่านช่วยโยมมารดาของท่านให้เปลี่ยนจากมิจฉาทิฎฐิเป็นสัมมาทิฎฐิ จนบรรลุโสดาบันเป็นพระอริยบุคคลระดับต้นได้ ก่อนที่ท่านจะนิพพาน นั่นเป็นยอดกตัญญูกตเวทิต์ลูก ต้องดูเป็นตัวอย่างไว้นะลูก"

พระสารีบุตรก่อนท่านจะนิพพาน ทั้งที่ท่านชราภาพมากแล้ว ท่านได้เดินทางไปโปรดโยมมารดา ซึ่งนับถือท้าวมหาพรหมและมีมิจฉาทิฎฐิ คือนั่นเทวดาผู้เป็นใหญ่ในสวรรค์แต่ละชั้น รวมถึงท้าวมหาพรหมแห่งพรหมโลกชั้นสุทธาวาส เดินทางมาเยี่ยมอาการอาพาธของพระสารีบุตร เมื่อโยมมารดาท่านทราบข่าว ท้าวมหาพรหมที่นางนับถือยังคงเคารพและมาเยี่ยม

พระสารีบุตรนางจึงเกิดปีติยอมฟังธรรมจากพระสารีบุตรเกิดความ
เลื่อมใสและบรรลुโสดาบันด้วย

"การให้ ที่อานิสงส์มาก ๆ ต้องให้กับคนหมู่มาก อย่าง
ท้าวสักกะ (พระอินทร์) แต่เดิมท่านเป็นชายหนุ่มมีบุญนำ
พรรคพวก สร้างบ่อน้ำ ถนนในหมู่บ้าน ที่พักริมทางเหล่านี้เป็นต้น
อานิสงส์นี้จึงได้ไปเป็นพระอินทร์ในลูก อย่างหมีแพนด้าสองตัว
ที่สวนสัตว์เชียงใหม่ เคยเป็นเศรษฐีใจบุญ แต่หลงติดอบายมุข
จึงมาเกิดเป็นเดรัจฉาน การให้ท่านในอดีตของเขาทำให้มี
บริวารมากมาย กินนอนอยู่อย่างสบายเพราะเขาเป็นเศรษฐีเก่า
นะลูก การให้คนหมู่มากมีอานิสงส์มากเช่น การสร้างโรงงาน
การสร้างทางเดินจงกรม อย่างหลังนี้ดีมาก เพราะสามารถ
เปลี่ยนปุถุชนเป็นอริยบุคคลได้ หากเข้าถึงนิพพานยิ่งส่งให้เรา
ได้อานิสงส์สูงเลิศยิ่งวละลูก" คุณพ่อช่วยชี้ช่องทางแห่งบุญแก่
ฉันในสิ่งที่ท่านสร้างทำอยู่เป็นประจำในชีวิต จึงไม่น่าแปลกใจที่
ท่านได้รับอานิสงส์มากมายสะท้อนกลับมา เพราะท่านใช้
ปัญญาในการให้ และเลือกนาบุญที่ดีเสมอ นั่นเอง

เรื่องปัญญาของผู้ให้นี้ ฉันเคยไปฟังธรรมที่วัดอ้อน้อย
มีคนปุจฉา(ถาม)หลวงปู่ว่า เขาถือศีลมาตั้งแต่อายุ ๙ ขวบ
วันหนึ่งพระพุทธรูปบนหิ้งพระพูดกับเขาว่า จะพาไปเที่ยวเมือง
กายทิพย์ อีก ๓ ชั่วโมงต่อมาเขาก็ได้ไปจริง ๆ โดยล่องไป (เท้าไม่

แต่ะพื่น) ไปไหว้พระนเรศวร แล้วเข้ากรุงเทพฯ ไปไหว้โน่นไหว้นี้
 สุดท้ายไปไหว้พระพรหม เขาถามว่าเรื่องนี้จริงหรือไม่ พอถามจบ
 ไก่ที่วัดชั้น เอ้ก อี้ เอ้ก เอ้ก ทันทีเหมือนเป็นหน้าม้าของหลวงปู่
 หลวงปู่ท่านตอบว่า "อ้าวไก่ชั้นพอดี ตื่น จบ" ท่านพูดเพียงเท่า
 นี้จริงๆ คำตอบของหลวงปู่สะท้อนถึงปฏิภาณปฏิสัมภิทาของท่าน
 และยังสะท้อนถึงปัญญาอันล้ำเลิศที่จะให้แต่สิ่งที่มีคุณค่า ดัง
 นั้นการตอบคำถามที่ไม่มีสาระ ไม่ช่วยให้เกิดปัญญา ท่านจึงไม่
 ตอบเลย

"คุณพ่อคะ ลูกสงสัยว่าการที่เราแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์
 เป็นสุข ซึ่งเป็นการให้มหากาถ ในขณะที่บุญของเรามีน้อยนิด จะ
 สัมฤทธิ์ผลตามที่เราแผ่เมตตาหรือคะ" ฉันทสงสัยเรื่องนี้เมื่อแผ่
 เมตตาให้สรรพสัตว์แต่ละครั้ง ว่าบุญของฉันทมีพอที่จะให้คนอื่น
 แน่หรือ

"ลูกอย่าคิดว่าบุญบารมีมีน้อยนะลูก นั้นเป็นมิจฉาทิฏฐิ
 เปลี่ยนชะลูก ต้องคิดว่าเรามีบุญพอแล้ว การให้นั้นเป็นการ
 แสดงน้ำใจฝึกใจเราให้ยิ่งใหญ่ ยิ่งให้ยิ่งมีมากนะลูกคนโบราณเขา
 ขุดบ่อขุดแม่น้ำถ้าคิดว่าขุดไปทำไม เรามีแรงน้อยคงไม่สำเร็จ
 หรอก ถ้าคิดอย่างนั้นเราคงไม่มีแม่น้ำ ไม่มีบ่อน้ำใช้กันหรอก

อย่าดูถูกศักยภาพตัวเองสิลูก" คุณพ่อแก้มิจฉาปฏิญญาให้ฉัน ต่อไปฉันจะแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์อย่างสบายใจ และเลิกกังวลเสียทีว่าเขาจะได้รับเมตตาของฉันหรือไม่ มันสำคัญที่ฉันได้ให้แล้วต่างหากล่ะ

"คุณพ่อบอกว่า คุณพ่อให้คำแนะนำให้โลกุตตรปัญญาแก่ผู้อื่นแล้วไม่เคยคิดว่าคุณพ่อดีกว่าคนอื่น หรือสำคัญกว่าคนอื่น ไม่เคยคิดว่าตัวเองสำคัญเลยหรือคะ" ฉันเคยชื่นชมคุณพ่อว่าท่านเป็นผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่ ท่านรีบปฏิเสธทันทีว่าท่านไม่สำคัญไม่ยิ่งใหญ่เลย ทำให้สิ่งนี้สะตูดใจฉันมาก เพราะเมื่อเราสอนคนอื่นได้ เรามักคิดว่าเราดีกว่าคนอื่น แต่ท่านกลับไม่คิดเช่นนั้น เรื่องนี้เป็นกุญแจสำคัญทีเดียว ที่ผู้รู้ไม่จริงทั้งหลายไม่มี ใช้ไขให้หลุดพ้นจากสังสารวัฏ แต่ฉันเห็นคุณพ่อถือกุญแจดอกนี้ไว้และกำลังยื่นส่งมาให้ฉันด้วย

"พ่อไม่คิดว่าพ่อยิ่งใหญ่ เพราะนั่นเป็นอัตตาคิดแล้วเราก็หลงติดโลกธรรมสิลูก พ่อทำความดีทุกอย่างไม่ได้ทำเพื่อเสริมอัตตา แต่ทำเพื่อละอัตตา ไม่เช่นนั้นเราจะหลง ไปไหนไม่ได้ไกลหรือลูก คุณความดีของพ่อ พ่ออุทิศเป็นพุทธบูชาแก่พระพุทธรูปบูชาครูบาอาจารย์ของพ่อคือท่านเจ้าคุณโชดก เพราะธรรมะไม่ใช่ของพ่อ งานของพ่อจึงไม่สงวนลิขสิทธิ์ใครเอาไปเผยแพร่เป็นทานแล้วแต่เขาศรัทธา กฎหมายลิขสิทธิ์เป็นกฎหมาย

ของคนเห็นแก่ตัวนะลูก" ธรรมบรรยายของคุณพ่อ มีผู้ศรัทธา
ทำเป็น MP 3 แจกเป็นทาน แล้วในขณะนี้ ทุกคนช่วยกันคนละ
ไม้คนละมือมิได้เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย และมีได้หวังผล
ตอบแทน เพราะทุกคนดูตัวอย่างจากคุณพ่อ ที่ไม่หวังสิ่งใด
ตอบแทนหวังเพียงให้ผู้คนใช้ปัญญาเห็นถูกตรงนำชีวิตเท่านั้นเอง
ให้ด้วยความจริงใจและเมตตา ต่อไปเมื่อฉันให้คนอื่น ช่วยเหลือ
คนอื่น ฉันจะไม่คิดว่าฉันดีกว่าเขา เหนือกว่าเขา ฉันจะคิดว่า เรา
ต่างเป็นเพื่อนกันช่วยเหลือกัน เกิด แก่ เจ็บ ตายเหมือนกัน ฉัน
จะพยายามลดละอึดตาให้ได้ ฉันเชื่อว่าการให้ที่ถูกต้อง ช่วยยก
ระดับจิตวิญญาณของเราให้สูงขึ้นได้ อันที่จริง ฉันควรขอบคุณ
ทุกคนทุกสิ่งที่ฉันให้ เพราะเขาเหล่านั้นต่างเป็นฐานให้ฉันได้
สั่งสมบารมี

Family day วันอาทิตย์นี้ สามีพาฉันและลูกๆ ไปรับ
ประทานอาหารริมน้ำบนแพอาหารที่อยุธยา ฉันนั่งมองกุ่ม
แม่น้ำเผาตัวโตเท่าฝ่ามือตรงหน้า สายลมเย็นโชยมาพัดพาเอา
อดีตและความทรงจำมาสะกิดเตือนใจ ให้ฉันระลึกถึงวันที่เคย
ลำบากยากจน จากชั้นประถมถึงมัธยม ฉันไม่เคยใส่ชุดนักเรียน

ใหม่ มีคนที่ฐานะดีกว่าให้มา แม่เอามาแกะเลาะซื้อเก๋าก้อออก แล้ว
 ปักซื้อฉันทลงไป ฉันใส่เสื้อผ้าเหล่านั้นอย่างรู้สำนึกพระคุณผู้ให้
 และใส่อย่างภาคภูมิใจ เพราะฉันเป็นนักเรียนทุนเรียนดี ที่ได้รับ
 พระราชทานหนังสือสมุด จากพระหัตถ์พระบาทสมเด็จพระเจ้า
 อยู่หัว ได้เข้าเฝ้าหมอบคลาน กราบพระบาททุกปีไม่เคยขาด
 ตั้งแต่ประถมหนึ่งจนจบชั้นมัธยม (เพราะโรงเรียนของฉันเป็น
 โรงเรียนในพระบรมราชูปถัมภ์) ครั้นเมื่อใกล้จบชั้นมัธยม
 คณาจารย์ทั้งโรงเรียนมอบเกียรติยศแห่งชีวิต ให้ฉันเป็นผู้กล่าว
 นำถวายสัตย์ปฏิญาณต่อเบื้องพระพักตร์ ทุกคนให้โอกาสฉันได้
 รับเกียรติสูงสุดนี้ และฉันสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของ
 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสมอมา ที่ทรงพระราชทานสิ่งที่ดี
 ให้ชีวิตฉัน

จนกระทั่งสอบเข้าเป็นนักศึกษาศายวิทยาศาสตร์โดยที่
 ฉันจบมัธยมด้านศิลปภาษามา การสอบเข้าได้ จึงแปลกกว่า
 เพื่อนในชั้นอีก ๘๐ กว่าคน คณาจารย์ในคณะต้องประชุมกัน
 ว่าควรรับฉันเป็นนักศึกษาหรือไม่ ในที่สุดส่วนใหญ่เห็นชอบให้
 โอกาสฉัน ได้เข้าเป็นนักศึกษาสมความตั้งใจ ฉันจึงตั้งใจเรียน
 อย่างเจียมตัวเจียมใจ เพราะไม่เคยเรียนฟิสิกส์ เคมี ชีวะ มาก่อน
 เลย ทุนเรียนดีแต่ยากจน ยังให้โอกาสฉันได้เรียนจนสำเร็จรวม
 ทั้งเพื่อน ๆ ในชั้น ให้เกียรติฉันเป็นคนจดคำบรรยายเป็นต้น

แบบให้เขานำไปถ่ายเอกสารมาอ่านเพื่อใช้สอบ บางคนบอกว่า จะเอาปริญญามาแบ่งให้ฉัน พวกเขาเรียกฉันว่า แม่พระ ฉันจำได้ว่าในปีหนึ่งงานรับปริญญาของรุ่นพี่ เพื่อน ๆ ทั้งชั้นปีอุตส่าห์อดนอน มาช่วยฉันจัดช่อดอกไม้ เพื่อขายในวันรับปริญญา รายได้ทั้งหมด เป็นทุนการศึกษาของฉัน (ปีนั้นพ่อกับแม่ถูกรถชนแม่อาการสาหัส ส่วนพ่อขาหัก) โดยที่ฉันไม่เคยขอให้ใครช่วย ทุก ๆ คนให้โอกาสฉัน ฉันจึงมีฉันมาได้ทุกวันนี้ ฉันไม่มีวันลืมน้ำใจเหล่านี้

เมื่อถึงวันที่ฉันมีหัวใจที่เต็มแล้ว ฉันจึงไม่เคยลังเลใจที่จะให้คนอื่นบ้าง เพื่อชดใช้และตอบแทนพระคุณของแผ่นดิน ของสังคม และผู้ให้ที่มีพระคุณของฉันทุกคน โดยยึดหลักการของคุณพ่อว่าให้โดยไม่เบียดเบียนตัวเอง ให้โดยไม่มีเงื่อนไขและไม่ต้องการผลตอบแทน

วันแห่งบุญกุศลหลุนสง ให้ฉันได้มาพบกับภักชฌณมิตร ผู้ให้ชีวิตใหม่แก่ฉัน เติมเต็มชีวิตของฉันให้สมบูรณ์พร้อม ฉันไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว ฉันมีจุดมุ่งหมายที่สูงส่งและยิ่งใหญ่ เพื่อขัดเกลาจิตวิญญาณของฉันให้สะอาดบริสุทธิ์ ฉันตั้งใจมุ่งมั่นที่จะเดินตามรอยเท้าท่าน และตั้งใจจะทดแทนพระคุณของท่านให้ดีที่สุดเท่าที่ฉันจะทำได้ ฉันอธิษฐานขอกำลังใจจากท่าน ขอให้

อธิษฐานจิตของคุณเป็นจริงเกิด..

ให้ท่าน ท่านรักให้	ตอบสนอง
มอบท่าน ท่านรักปอง	มอบไหว้ว
รักท่าน ท่านรักครอง	ความรัก เราหา
สามสิ่งนี้เว้นได้	แต่ผู้ทรน (ใคร่โลกหนี)

